ŞAŞIRTAN SEVİNÇ

İÇİNDEKİLER

ŞAŞIRTAN SEVİNÇ

Bundan binlerce yıl önceydi… Adamın biri çölde devesiyle yolculuk yapıyordu. Uzun süren bu yolculuk sırasında oldukça yorgun düştü. Bu yüzden

bir müddet dinlenmeyi düşündü. Ağaçların ve suyun bulunduğu bir vaha görünce mola verdi.

Adam, pınardan kana kana su içti. Erzak çantasından çıkardığı yiyeceklerle karnını doyurdu. Verdiği nimetler için, Rabbine şükretti. Bu arada devesini de sulayıp doyurdu.

Hava çok sıcaktı. Üzerine yorgunluk da çökünce ağacın altında kestirmeye başladı.

Bir süre ağacın altında uyuyup dinlenen adam, uyandığında bir de ne görsün! Deve ortalarda görünmüyordu. Sağa baktı, sola baktı, çevreyi aradı taradı, koşuşturdu ama nafile... Kendisini memleketine ulaştıracak tek bineği kaybolmuştu işte. Üstelik üzerindeki değerli eşyaların, yiyeceklerin bulunduğu yükleriyle birlikte ...

Saatlerce devesini arayan adamın ümidi giderek azalmıştı. Bu uzun arayıştan dolayı da bir hayli yorulmuştu. Bir süre önce gelip dinlendiği ağacın altına tekrar oturdu. Devesini sıkıca bağlayıp tedbir alması gerektiğini düşünüp kendini suçladı. Artık ölümü ensesinde hissediyordu. Bu uçsuz bucaksız çölde yiyecek içecek olmadan nasıl yaşayabilirdi? Devesi olmadan bu sıcak çölü nasıl geçebilir, memleketine nasıl gidebiliridi? Buradan gelip geçen bir

kervan olmazsa, biri ona yardım etmezse hâli perişandı doğrusu. Bunları düşünerek bütün samimiyetiyle ve şiddetli ihtiyaç içinde Rabbine dua edip, O'ndan yardım istedi. Az sonra da bitkin düşüp oracıkta uyuyakaldı.

Kısa süren bir uyuklama bile bu garip yolcunun dinlenmesine yetmişti ki birdenbire bir tıkırtı ile uyandı. Uyanır uyanmaz bir de ne görsün! Üzerinde yükleriyle birlikte devesi karşısında durmuyor mu... Adam, Allah'ın bu lütfu karşısında öyle sevindi, öyle sevindi ki görülmeye değerdi. İçinden Allah'a şükretmek, onu yüceltmek ve ona sena etmek geldi. Kulluğunu avazı çıktığı kadar haykırmak istiyordu. Gönlünden gele gele "Sen benim Rabbimsin, ben de Senin kulunum!" diyecekti. Lâkin çok sevinmenin heyecanıyla adamın dili sürçmüştü. Sevincinden şaşırarak "Ben senin Rabbinim, Sen de benim kulumsun." deyiverdi.

Bu olayı bize nakleden Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, bir kulun, tövbe edip Rabbine yönelmesinin Yüce Allah'ı bundan çok daha fazla sevindireceğini haber veriyor.

* * *

YÜZ YIL UYUYAN ADAM

Adamın biri yanında eşeğiyle beraber yolculuk yapıyordu. Dağlar tepeler aştı, ovalardan bayırlardan geçti. Derken yolunun üzerinde yıkılmış,

harap olmuş bir köy gördü. Köyün harabelerini dikkatle incelemeye koyuldu. Onların yanından geçerken içten içe şöyle düşündü: "Yıkılıp harap olmuş şu köyü Allah tekrar canlandırıp eski hâline getirebilir mi acaba?"

Adam böyle düşünürken Yüce Allah onun canını oracıkta alıverdi. Adam, olduğu yere yığılıp kaldı. Cenazesini kaldıran da olmadı.

Aradan tam yüz yıl geçti. Yüce Allah, bu adama tekrar ruh verip canlandırdı. Adam, gözünü açınca bir baktı ki az önceki harabelerin yerinde şimdi güzel bir köy var. Üstelik bu köyde yeni yapılmış güzel evler, evlerin yanında ağaçlar çiçekler var. Burada insanlar mutluluk içinde yaşıyor, kuşlar cıvıl cıvıl ötüyor, kelebekler çiçekten çiçeğe konup uçuşuyor. Bunları gören adam, hayretten donakaldı. Çünkü zihninde hâlâ harabeler, yıkılmış evler, kurumuş çeşmeler vardı. Birdenbire bu nasıl bir değişiklikti böyle? İşte tam bunları düşündüğü sırada Yüce Allah ona görevli bir melek gönderdi. Bu melek adama şöyle seslendi:

– Ne zamandan beri buradasın?

Adam:

– Bir gün ya da yarım gün olacak, cevabını verdi.

Melek:

– Yüz senedir buradasın. Seni insanlara ibret örneği olarak göstereceğiz. İstersen önce yolculuk ettiğin eşeğine bir bak.

Adam, kemikleri bile toz hâline gelmiş eşeğini görünce adeta şaşkına döndü. Bu sırada Allah'ın izniyle eşeğin kemikleri toplanmaya başladı. Ardından kemiklerin etrafı etlendi. Derken Yüce Yaratıcı onu canlandırdı. Az önce kemikleri toz hâlinde olan eşek, O'nun emriyle gerçekten de eski hâline gelmişti. Bütün bunları hayretler içinde seyreden adamın ağzı açık kaldı.

Adam, köyü bu şekilde görüp eşeğin canlanmasına da şahit olunca dedi ki:

– Şimdi inandım ki gerçekten Allah'ın gücü her şeye yeter.

* * *

İKİ KATLI GEMİ

İki katlı dev bir yolcu gemisi, bir yaz günü sabah erkenden denize açıldı. Geminin alt ve üst katı yolcularla ve onların eşyalarıyla doluydu.

Gemiden, "Hoşça kalın! Allah'a ısmarladık!"; limandan ise "Güle güle! Yolunuz açık olsun!" sesleri geliyordu.

Ucu bucağı görünmeyen bu okyanusta belki de haftalarca sürecek uzun bir yolculuk bekliyordu gemidekileri. Derken gemi limandan uzaklaştıkça uzaklaşıp gözden kayboldu.

Gemidekiler kamaralarına yerleştiler. Yolcuların gemisi aynı, fakat dünyaları sanki ayrı ayrıydı. Kimileri hâlâ ayrıldığı yakınlarını düşünüyor, şimdiden içten içe onları özlüyordu. Bazısı yolculuğun sonunda kavuşacağı yakınları için şimdiden heyecan taşıyordu içinde. Kimisinin umurunda değildi hiçbir şey. Sadece masmavi denizi, martıları, gökyüzünü ve bulutları seyrediyor, yolculuğun tadını çıkarmaya çalışıyorlardı. Kimileri de "Bu uzun yolculuğu hayırlısıyla nasıl tamamlarız?" düşüncesine dalmıştı.

Havanın sıcak olması, gemidekiler için önemli bir ihtiyacı da gündeme getiriyordu: Su. Evet, bu sıcak havada gemidekilerin en mühim ihtiyacı içme suyu idi. Ne var ki bu su, sadece geminin üst katındaki bir su deposunda bulunuyordu. Bu yüzden alt kattakiler suya ihtiyaç duydukça mecburen üst kata çıkmak zorunda kalıyorlardı. Her defasında oradaki

yolcuların arasından geçiyor, ihtiyaçları kadar suyu alıp yerlerine geri dönüyorlardı. Yolcu sayısının fazla oluşu, hâliyle yukarıya çıkış sayısını da artırıyordu. Ayrıca su için üst kata çıkanların bazıları biraz dikkatsiz davranıp oradakileri rahatsız edebiliyordu. Üst kattakiler ise nedense alt kattakilerin bu sıkça gidiş gelişine artık tahammül edemez olmuşlardı.

İşin ilginç yanı alt kattakiler de bu durumdan pek memnun değildi. Her su ihtiyacında yukarı çıkmak canlarına tak etmişti neredeyse. Üstelik, isteyerek rahatsız etmedikleri hâlde üst kattakilerin olumsuz tavırları alt kattakileri huzursuz ediyordu.

Yolculuk bu şekilde devam ederken alt kattakiler su ihtiyacını karşılamanın başka yollarını düşünmeye başladılar. Acaba ne yapsalar da üst kata çıkıp su almak zorunda kalmasalardı? Bunun bir yolu olmalıydı. Aralarında bir fikir alışverişi başladı. Sonunda, ihtiyaçları olan suyu denizden almayı uygun gördüler. Deniz suyundan da içme suyu olur muydu? Olur ya da olmaz, bir kere bu suya ulaşmayı kafalarına koymuşlardı. Nihayet geminin altındaki tahtalardan birini sökmek için kolları sıvadılar. Bu durum, elbette gemideki herkes için tehlike oluşturuyordu. Ya gemi batarsa ne olurdu hâlleri? Lâkin

içinde bulundukları şartlardan öyle bıkmışlardı ki artık gözleri başka bir şey görmüyordu.

Tam geminin tahtasını sökmeye başlamışlardı ki üst kattakilerden biri bunu fark etti. Öfkeyle tahtayı sökmeye çalışan adama seslendi:

– Heey! Ne oluyor orada? Arkadaş, ne yaptığının farkında mısın sen?

Diğerleri de ona katılarak:

– Neredeyse gemiyi batıracaksın, kendine gel kardeşim!

– Bu yaptığın ayıp değil mi?

– Gemide yalnız olduğunu mu sanıyorsun be adam?

– Bırak şu elindeki baltayı!

– Biri durdursun şunu! Aklını kaçırmış herhâlde?

Tahtayı sökmeye çalışan adam, alabildiğine olgun ve ağırbaşlı idi. Yarı hakaret dolu bu sözleri aynı sertlikle karşılamadı. Biraz sıkıntılı da olsa gayet sakin bir sesle cevap verdi:

– Niyetim gemiyi batırmak falan değil. Biliyorum ki gemi batarsa sizinle birlikte ben de batarım.

Lâkin su için üst kata çıkarak istemeden de olsa sizi rahatsız ettiğimizin farkına vardık. Yukarıdakilerden bazılarının tutumları da doğrusu bizi rahatsız etti. Oysa mecburen çıkmak zorunda kalıyorduk. Biz buna bir son verip sizi rahatsız etmeden su ihtiyacımızı denizden karşılayalım, dedik. Suyu almak için de gemiye zarar vermeyecek kadar küçük bir delik açmayı planladık. Ne de olsa bir tehlike var elbet. Ancak siz de bizi anlamaya çalışın lütfen.

Bu cevap, üst kattakileri derin bir düşünceye sevk etmişti. Pek çoğu alt kattaki yolculara hak verdiler. Üst kata çıkanları uyarırken sert bir dil kullandıklarına pişman oldular.

İçlerinden biri:

– Doğru söylüyorsun. Gemideki bu su deposundan yararlanmak bizim kadar sizin de hakkınız. Size karşı bir kabalık etmişsek özür dileriz. İyisi mi siz gemiyi delmekten vazgeçin. İhtiyacınız olan su için bizim yanımıza gelmeye devam edin, dedi.

Üst kattaki diğer yolcular da aynı görüşteydi. Tavır ve konuşmalarıyla arkadaşlarını desteklediler.

Sonuçta alt kattakiler gemiyi delmekten vazgeçti. Bu olaydan sonra aralarında bir muhabbet, dostluk ve kardeşlik havası esti. Herkes birbirine

daha anlayışlı daha hoşgörülü davranmaya başladı. Haftalar sonra, mutlu bir şekilde gidecekleri diyara ulaştılar. Bu yolculukta gerçekten çok şey öğrenmişlerdi: Paylaşmak, sevgi, saygı, dostluk, kardeşlik, hoşgörü ve anlayış… Gemi de âdeta onlar için hayat dersi veren bir okul olmuştu.

* * *

KONUŞAN KARINCA

Hazreti Süleyman, hem bir peygamber hem de bulunduğu ülkenin hükümdarı idi. Yüce Allah, Hazreti Süleyman Aleyhisselâmın emrine muhteşem

bir ordu vermişti. Bu orduda sadece insanlar değil türlü türlü kuşlar, çeşitli hayvanlar bulunuyordu. Ordunun bütün fertleri alabildiğine düzenli ve disiplinli idi. Herkes vazifesine göre saf saf dizilmişti. En küçük bir gevşeklik gösteren ya da görevini aksatan yoktu.

Hazreti Süleyman Aleyhisselâm, bu harika ordusuyla çeşitli ülkelere seyahate çıkar, Allah'ın adını yeryüzüne yaymaya çalışırdı.

Kudreti Sonsuz Yüce Allah, rüzgârı da Süleyman Peygamberin emrine vermişti. Ordusunu yanına alıp tahtıyla birlikte rüzgâra biner, sabahtan akşama kadar bir aylık mesafeyi dolaşırdı. Gece de sabaha kadar tekrar bir ayda gidilecek yol alırdı. Böylece bir günde iki aylık mesafeyi katederdi.

Hazreti Süleyman için Allah'ın emriyle yeni bir yolculuk vakti gelmişti. Ordusunu hazırladı. İlk önce hac için ordusuyla birlikte Mekke'ye gitti. Sonra Yemen'e doğru yola çıktı. Taif şehri yakınlarındaki Karınca Vadisi'nden geçerken çok ilginç bir olayla karşılaştı. Çalışkan karıncalar rızıklarını elde etmek için vadiye yayılmışlardı. Onları yöneten kraliçe karınca, ordunun geldiğini fark etti. Heyecan içinde, fakat kibar sözlerle diğer karıncalara şöyle seslendi:

– Ey karıncalar ordusu! Yuvalarınıza giriniz. Süleyman Peygamber ve ordusu geçiyor. Bilmeden sizleri ezebilirler.

Karıncalar hemen yuvalarına girdiler. Böylece Hazreti Süleyman'ın ordusu bir tek karıncayı dahi ezmemiş oldu.

Süleyman Peygamber, kraliçe karıncanın, arkadaşlarını uyaran konuşmasını duyunca tebessüm etti. Çünkü karıncanın sözlerini çok iyi anlamıştı. Yüce Allah O'na hayvanların dilini öğretmişti. Bir yandan da karıncaların kendisini ve ordusunu tanımasına çok sevinmiş ve duygulanmıştı. Bütün bunların Mevla'dan gelen nimetler olduğunu iliklerine kadar hissetti. Ona bir karıncayı dahi ezdirmeyen Rabbine yönelerek:

– Allah'ım, bana, anne ve babama vermiş olduğun sayısız nimetlere karşılık Sana şükretmeme yardım et. Kalan ömrümde, Senin razı olacağın iyi işler yapmamı ilham et. Rahmetinle beni cennetinde salih kullarının arasına al, diye dua etti.

* * *

HIRSIZLIĞIN ÇİRKİN YÜZÜ

Peygamberlerden biri, o dönemdeki şartlar gereği savaşa çıkmak zorunda kalmıştı. Savaşa karar verilince çevresindeki müminlere şöyle seslendi:

– Daha yeni evlenmiş olan kişiler benimle savaşa gelmesin. Bina yapmaya çalışıp da çatısını bitirmemiş olan, inşaatı yarım kalan benimle savaşa gelmesin. Koyun ya da devesi gebe olup yakında yavrulayacaksa benimle gelmesin, işine baksın, dedi.

Peygamberin emrine uygun biçimde ordu hazırlandı. Kısa süre içinde yola çıktılar. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra fethedecekleri şehre yaklaştılar. Bu sırada ikindi vakti girmek üzereydi. Şehre de hemen girmeleri gerekiyordu. Peygamber başını hafifçe gökyüzüne çevirip güneşe hitaben şöyle seslendi:

– Ey güneş! Sen de ben de Allah'ın bir memuruyuz.

Sonra ellerini Yüce Allah'a açarak:

– Ey Rabbim! Şu güneşi bizim için durdur da namazımız geçmesin, diye dua etti. Düşman ordusunun bulunduğu memleket fethedilinceye kadar Allah'ın izniyle akşam olmadı. Bu, o peygamberin Allah katından gösterdiği apaçık bir mucizeydi.

Fetih gerçekleşince peygamber ve arkadaşları namazlarını kıldılar. Allah'ın lütfettiği bu zafer için şükrettiler. Daha sonra savaştan elde edilen ganimetler bir araya toplandı. Toplanan ganimetleri imha

etmek üzere ateş yakıldı. Ne var ki ateş bu ganimetleri bir türlü yakmıyordu. Ateşin içine ne atılsa olduğu gibi duruyordu.

Bunun üzerine peygamber:

– İçimizde ganimetten çalan bir hırsız var. Bu hırsızı ortaya çıkarmak için her kabileden birisi benim elimi tutsun. Hırsızın kendi kabilesinden olmadığını söylesin.

Her kabileden birisi geldi. Sırayla peygamberin elini tutmaya başladılar. Derken bir adamın eli peygamberin eline yapışıp kaldı.

Peygamber:

– Hırsız bu kabilede. Bu kabilenin her ferdi benim elimi tutup bana bağlılık sözü versin, dedi.

– Eli yapışan adamın kabilesinin her bir ferdi peygamberin elini tutmaya başladılar. Bu defa da o kabileden iki üç kişinin eli peygamberin eline yapışıp kaldı.

Peygamber:

– Hırsızlık sizde, dedi.

Derken, çalınan altını getirdiler. Neredeyse bir öküz başı kadar iri bir altın parçasıydı bu. Ganimet mallarının içine altını attılar. Ateşle bu ganimeti

yaktılar. O dönemde ganimetten elde edilen malları yemek ya da kullanmak müminlere haram kılınmıştı.

Peygamber Efendimiz Aleyhisselatü Vesselâm, anlattıklarına devam ederek:

– Bilesiniz bizden önce hiçbir millete ganimet helâl kılınmamıştır. Allah, ganimet mallarını sadece bu ümmete helâl kıldı. Bu da Rabbimizin bize olan merhametinden dolayıdır, buyurdu.

* * *

ALDATAN DÜNYA

Adamın biri Hazreti İsa'ya yol arkadaşı olmak istedi. Ona:

– Yoldaş olabilir miyim, diye teklif etti. Teklifinin kabul edilmesi üzerine yola koyuldular. Bir nehrin

kenarına varınca yemek molası verdiler. Yanlarında üç çörek vardı. İkisini yediler, birisi kaldı. Bu arada Hazreti İsa Aleyhisselâm nehirden su içmek için kalktı. Su içip dönünce üçüncü çöreği bulamadı.

Adama:

– Çöreği kim aldı, diye sordu.

Adam:

– Bilmiyorum, diye cevap verdi.

Yemekten sonra iki arkadaş birlikte yola devam ettiler. Yolda iki yavrulu bir geyik gördüler. Hazreti İsa, yavrulardan birini çağırdı. Bu davet üzerine geyik yavrusu yanlarına geldi. Hazreti İsa onu kesti. Etinin bir kısmını kızartarak yediler.

Yemekten sonra İsa Peygamber, geyik yavrusunun kalıntılarına "Allah'ın izni ile canlanıp kalk!" dedi. Yavru da derhal canlanıp kalktı. Sonra oradan uzaklaştı.

Bu olay üzerine Hazreti İsa yoldaşına önceki sorusunu tekrar sordu:

– Sana az önceki mucizeyi gösteren Allah için soruyorum, çöreği kim aldı?

Adam yine:

– Bilmiyorum, diye cevap verdi.

Bir müddet sonra bir nehrin yanına vardılar. Hazreti İsa, adamın elinden tuttu. Su üstünde Allah'ın lütfuyla birlikte yürüyüp karşıya geçtiler. Nehri aşınca Hazreti İsa adama tekrar sordu:

– Az önceki mucizeyi sana gösteren Allah hakkı için soruyorum, üçüncü çöreği kim aldı?

Adam aynı cevabı verdi:

– Bilmiyorum.

Bir müddet sonra büyük bir çöle vardılar. Uygun bir yere oturdular. Hazreti İsa, bir yere kum ve toprak yığdı. Meydana gelen yığına:

– Allah'ın izni ile altın ol, dedi. Bu kum yığını o anda altın oluverdi. İsa Aleyhisselâm, yığını üçe böldü. Sonra adama dönerek:

– Üçte biri benim, üçte biri senin, öbür üçte biri de çöreği alanın olsun, dedi.

Adam:

– Çöreği alan bendim, diye gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı.

Bunun üzerine Hazreti İsa:

– Altının hepsi senin olsun, diyerek onunla arkadaşlığını sona erdirdi. Yalan söyleyenle bir arada

bulunmak istemedi. Hemen aceleyle oradan uzaklaştı.

Adam, altınların tamamına sahip olduğu için seviniyordu. Çölün ortasında altınlarla baş başa kaldı. Altının başında dururken yanına iki yolcu geldi. Gelenler onu öldürüp altını almak istediler.

Adam onlara:

– Beni öldürmeyin, altını üçe bölüp aramızda paylaşalım, dedi. Kötü niyetli yolcular ilk önce bu teklife sıcak bakıp durakladılar. Bu sırada altınların yanında bulunan adam onlara yeni bir teklifte bulundu:

– Şimdi önce biriniz şehre varıp yiyecek bir şeyler alsın. Altınları taşımamızı kolaylaştıracak bir kağnı getirsin. Daha sonra yemeğimizi yiyip altınları paylaşırız. Sonra da istediğimiz yere taşırız.

Bu teklif kabul edildi. İçlerinden biri şehre gönderildi.

Şehre giden adam yolda giderken şeytana uyup içten içe söylendi: "Niye altını onlarla bölüşeyim? Alacağım yiyeceğe zehir katar, onları öldürürüm. Böylece altının hepsi bana kalır!" diye düşündü. Şehirden aldığı yiyeceğe zehir katarak basit bir tahta arabayla döndü.

Altının yanında kalanlar da kötü arzularına uyup:

– Niye ona altının üçte birini verelim ki? En iyisi dönünce onu öldürür, altınları da ikimiz paylaşırız, diye konuştular. Doğrusu gözlerini mal ve para hırsı bürüyen bu üç adamın üçü de kötü niyetliydi. Kısacık bir dünya hayatında geçici bir zenginlik için bunca kötülük düşünmeye değer miydi acaba? Hele daha çok para kazanmak için bir cana kıymayı akıldan geçirmek ne de çirkin bir davranıştı.

Adam şehirden aldığı yiyeceklerle dönünce, orada kalan iki kişi saldırıp onun canına kıydılar. Ardından, onun getirdiği yemeği afiyetle yediler. Yiyecek zehirli olduğundan kendileri de öldü. Böylece altın yığını, çöl ortasında ve her üçünün cesedinin yanı başında sahipsiz kaldı. Aşırı mal ve para hırsı her zaman olduğu gibi yine kötü sonuçlanmıştı.

Daha sonra Hazreti İsa dönüş yolunda olay yerine yeniden uğradı. Durumu görünce yanındakilere:

– İşte dünya hayatına aşırı özenmek ve hırs göstermek budur. Dünya malına hırs göstermekten sakının, dedi. Doğrusu düşünüp anlayabilenlere bu ne güzel bir dersti.

* * *

CENNETE EN SON GİREN

Cennete en son giren kimse cehennemden çıkıyordu. Yürürken ateş arada sırada onu yakıyordu. Cehennemi tamamen geçince dönüp ona bir baktı.

– Senden beni kurtaran Allah'ım hiçbir şeye benzemez. O'nun hiçbir kusuru ve eksikliği yoktur. Yüce Allah bana, hiçbir insana vermediği şeyi verdi, diye şükretti. Çünkü azaptan kurtulmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Derken ona uzakta güzel bir ağaç gösterildi. Adam, uzaktaki bu ağacı görünce çok hoşuna gitti. Orada olmaya heveslenip Mevlasına yakardı.

– Ya Rabbi, ne olur beni şu ağaca yaklaştır da altında gölgeleneyim, suyundan içeyim!

Merhameti sonsuz Yüce Allah:

– Ey âdemoğlu! Dilediğini versem, başka bir şey istemezsin değil mi, buyurdu.

Oysa Allah, kulunun geçmişte yaptıklarını bildiği gibi gelecekte yapacaklarını da biliyordu. Kuluna bunu sorması o insana kendi durumunu göstermek içindi.

Cehennemden henüz yeni kurtulan adam sevinç ve heyecan içinde:

– Ey Rabbim, ondan başka bir şey istemeyeceğim, dedi.

Rabbi de onun bu dileğini kabul etti.

Kudreti Sonsuz olan Yüce Allah, dua dua yalvaran bu adamı o güzel ağaca yaklaştırdı. Adamcağız,

bu harika ağacın altında gölgelendi. Yanındaki tatlı sudan içti. Alabildiğine mutlu ve memnun oldu.

Bir süre sonra bu adama, evvelkinden daha güzel bir ağaç daha gösterildi. O güzel ağacı görünce adam daha da heyecanlandı. İçten içe bu defa da oraya gitmeyi arzu etti. Sonunda dayanamayıp ikramları sonsuz olan Yüce Mevla'sından ümit ederek:

– Ey Rabbim! Beni şuna yaklaştır, gölgesinde gölgeleneyim, suyundan içeyim. Artık bundan başka bir şey istemeyeceğim, dedi.

Merhameti sonsuz olan Yüce Allah kuluna şefkatle:

– Ey âdemoğlu! Bana öncekinden başkasını istememeye söz vermemiş miydin? Ben seni yaklaştıracak olsam başka şeyler isteyeceksin, dedi.

Adam, başka bir şey istemeyeceği hususunda Rabbine söz verdi. Rabbi de onu geri çevirmedi. Bu ağaç öncekinden çok daha güzeldi. Çevresi de güzelliklerle doluydu. Adam onun gölgesinde dinlendi. Oradaki tatlı sudan içip çevresindeki güzellikleri seyretti. Çok mutlu oldu.

Bir müddet sonra ona cennetin kapısının yanında bir ağaç gösterildi. Bu ağaç öncekilerin hepsinden daha cazipti.

Adamcağız bu güzellik karşısında yine dayanamadı:

– Ey Rabbim, ne olur beni şuna yaklaştır da gölgesinde gölgeleneyim, suyundan içeyim. Senden daha başka bir şey istemiyorum, dedi.

Merhamet edenlerin en merhametlisi olan Yüce Rabbimiz:

– Ey âdemoğlu! Sen ondan başka bir şey istemeyeceğine dair bana söz vermemiş miydin, dedi.

Adam:

– Evet, Yüce Rabbim! Sen'den başka bir şey istemeyeceğim, dedi. Allah, onu cennet kapısının yanındaki o güzel ağaca yaklaştırınca adam, cennettekilerin seslerini işitti. Cennetin güzelliklerini merak etti. Heveslenip Yüce Mevlasına tekrar yakarmaya başladı:

– Ey Rabbim! Senin lütufların engindir, beni cennetine al, dedi.

Yüceler Allah, kulunun bu duasına şöyle cevap verdi:

– Ey âdemoğlu! Bu cennetin içinden dünya kadar bir yeri ve beraberinde onun kadarını daha versem razı olur musun, dedi.

Adam, Yüce Allah'ın bu büyük nimet ve ikramlarına karşı nasıl şükredeceğini şaşırdı.

– Ey Rabbim! Benimle alay mı ediyorsun? Sen ki bütün âlemlerin tek Rabbisin, biliyorsun ki ben çok günahkâr bir insanım, dedi.

Kudreti Sonsuz Yüce Allah, o adamı cennetine koydu. Vadettiği kadar geniş bir yer verip şöyle dedi:

– Ey kulum, seninle alay etmiyorum. Lâkin Azimüşşânım. Şanı en yüce ve büyük olan tek ilahım. Dilediğim her şeyi yapmaya gücüm yeter, buyurdu.

* * *

BEBEĞİN TERCİHİ

Uzak diyarlardan birinde nur yüzlü bir bebek annesinin kucağında süt emiyordu. Bu sırada oradan güzel kıyafetler giyinmiş, bir ata binmiş garip bir

adam geçiyordu. Adam son derece gösterişli ve zengindi. Ancak kendini beğenmiş biriydi. Acımasız olduğu da her hâlinden belliydi.

Çocuğunu emziren kadıncağız, adamın dış görünüş ve zenginliğini düşünerek:

– Allah'ım, oğlumu bunun gibi yap, diye dua etti. Bebek, hemen süt emmeyi bıraktı:

– Allah'ım, beni bunun gibi yapma, dedi.

Birkaç aylık bir bebek Allah'ın izniyle dile gelmiş ve böyle demişti. Annesi hayretler içinde kaldı. Nasıl olurdu? Bu kadar küçük bir bebek konuşuyor, hem de annesinin duasının tam tersine dilekte bulunuyordu.

Aradan az bir zaman geçti. Önlerinden bir grup insan geçti. Yanlarında da zincirlere vurulmuş bir cariye vardı. Birisi bu masum kadına iftira atmış, onu suçlayıp karalamıştı. Onlar da iyice araştırıp soruşturmadan bu hizmetli köleye işkence ediyorlardı. Üstelik bir yandan da ona:

– Sen hırsızlık yaptın, sen şöyle kötüsün sen böyle kötüsün, deyip suçu olmadığı hâlde türlü türlü hakaretlerde bulunuyorlardı. Kısacası kadın apaçık bir zulme ve haksızlığa uğramıştı.

Bebeğini emziren anne, cariyenin durumuna acıyıp:

– Aman Allah'ım! Ne olursun oğlumu bunun gibi yapma, dedi.

Bebek yine dile geldi:

– Ey Yüce Allah'ım! Dilerim ki beni bunun gibi yap.

Annesi, bunun Allah'tan gelen bir sır olduğunu anladı. Bu sırrı kavramak için dayanamayıp minik oğluna sordu:

– Evladım! Son derece güzel giyinmiş muhteşem görünüşlü, zengin bir adam geçti. "Allah'ım! Oğlumun kaderini bunun gibi yap." diye dua ettim. İstedim ki sen de böyle zengin ve rahat olasın. Sen ise "Allah'ım! Beni bu adam gibi yapma." dedin. "Dayak yiyen cariyeye benzetme Rabbim." dedim. Oysa sen "Allah'ım, beni bunun gibi yap." diye dua ettin. Böyle konuşmanın sebebi nedir?

Yüce Mevlâ'nın lütfuyla dile gelen bu minnacık bebek:

– Anneciğim! Sakın dış görünüşe aldanma. Birinci adam zalim ve acımasız biriydi. Onun gibi zalim olmak istemediğim için Allah'ım beni bunun

gibi yapma." diye dua ettim. İkincisi mazlumdu, iftiraya ve zulme uğramıştı. Suçsuz yere ona işkence yapıyorlardı. "Allah'ım! Beni bunun gibi yap." dedim. Başkalarına zulmeden biri olmaktansa bu dünyada zulme uğramayı tercih ettim.

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, henüz çok küçük bir bebekken konuşan üç kişiyi bize haber vermektedir: Bunlardan birinin Hazreti Meryem'in oğlu Hazreti İsa Aleyhisselâm, biri bu hikâyedeki bebektir. Diğeri ise iftiraya uğrayan bir gencin, suçsuzluğunu anlatarak onu temize çıkaran bebek.

* * *

YARALI PEYGAMBER

Çok eski zamanlarda insanlara iyiyi, doğruyu güzeli anlatmak için gönderilen bir peygamber vardı. O peygamber bir şehrin halkına gönderilmişti.

Allah'ın birliğini ve büyüklüğünü bütün ahaliye günlerce, haftalarca, aylarca anlattı. Verdiği birbirinden güzel nimetler için Yüce Yaratıcı'ya şükretmeye davet etti. Lakin şehrin katı yürekli halkı bu peygamberin anlattıklarını kabul etmişti. Belki de doğruları kabul etmek işlerine gelmiyordu. Hayatı kendi keyiflerine göre yaşamak istiyor, Allah'a itaat etmeye yanaşmıyorlardı. Oysa Yüce Allah, daima doğruların yardımcısıydı. İnanıp da iyi davranışlarda bulunmaları, onları hem dünyada hem de sonsuz hayatta mutlu edecekti.

Bütün sıkıntılara rağmen Allah'ın elçisi onları iyiliğe çağırmaya ve kötülüklerden uzaklaştırmaya çalıştı. Onlardan gelen sıkıntılara daima sabretti. Maalesef şehir halkı bu yüce hakikatlere kulağını kapattı. Üstelik peygamberin anlattığı gerçeklerle hep alay ettiler. Bununla da kalmayıp peygamberi dövüp yaraladılar. Kavmine karşı şefkatli olan peygamber ise yüzündeki kanları silip Yüce Rabbine şöyle dua etti:

– Allah'ım! Kavmimi affet! Onlar bana yaptıkları kötülüğün farkında değiller.

* * *

EN BİLGİLİ KİM?

Bir gün Hazreti Musa Aleyhisselâm kalabalık bir toplulukla sohbet ediyordu. İnsanların sorularını cevaplayıp onları bilgilendiriyordu. Dinleyenlerden birisi ilginç bir soru sordu:

– Ey Musa, yeryüzünde insanların en bilgilisi kimdir?

Musa Aleyhisselâm, o dönemde kendisinin peygamber olduğunu, peygamberlerin de Allah tarafından bilgiyle donatıldığını düşünerek:

– İnsanların en bilgilisi benim, deyiverdi. Bu söz, asla kendini övme düşüncesiyle söylenmemişti. Peygamberlere Allah'ın bir lütfu olmasından dolayı o nimete şükür anlamında söylenmişti.

Yüce Allah, bu sohbetin ardından Hazreti Musa'ya şu bilgileri ilham etti :

– Evet iki denizin ayırımında salih bir kulumuz var ki o senden daha bilgindir.

Bunun üzerine Musa Peygamber bu âlim kişiyi çok merak etti. Onu tanıyıp bilgisinden faydalanmak istedi. Hazreti Musa:

– Ey Rabbim, O'na nasıl ulaşabilirim, diye dua etti.

Bilgisi ve kudreti sonsuz Yüce Allah ona, bu alimi iki denizin birleştiği yerde bulabileceğini ilham etti. Ona şu yolu gösterdi:

– Ey Musa, bir sepete tuzlanmış balık koy. Sonra sepeti sırtına alıp yola koyul. Sepetteki balık nerede

canlanıp gözden kaybolursa senden daha bilgili olan kulumu orada bulacaksın.

Hazreti Musa Aleyhisselâm, Allah'ın emrettiği şekilde tuzlanmış balığı sepete koydu. Genç yardımcısı Yuşa Aleyhisselâmla birlikte yola çıktılar. Uzun ve yorucu bir çöl yolculuğundan sonra bir akşam vakti iki denizin birleştiği yere vardılar. Öyle yorulmuşlardı ki sepeti denizin kenarına koyup sahilde derin bir uykuya daldılar.

Onlar uykuda iken sepette tuzlanmış olarak duran ölü balık, Alah'ın izniyle canlanıverdi. Canlanır canlanmaz da sepetin içinde oraya buraya zıplayıp suya düştü. Balığın sepetten denize sıçradığı an Yuşa uykusundan uyandı. Balığın denizde yüzüp gitmesine şahit oldu. Hazreti Yuşa, bunun Allah'ın takdiriyle gerçekleşen olağanüstü bir hadise olduğunun farkındaydı. Acaba hikmeti neydi bu olayın? Sepetin içindeki ölü balık niçin canlanıp denize sıçramıştı?

Az sonra Hazreti Musa uyandı ve yardımcısı Yuşa ile yolculuğa devam ettiler. Gecenin serinliğinde başlayan bu yolculuk ertesi gün kuşluk vaktine kadar sürdü. İkisi de yürümekten bitkin düştüler. Hazreti Musa yardımcısı ve yol arkadaşı Yuşa'ya:

– Bu yolculuk beni gerçekten çok yordu. Bundan evvel hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum. Haydi yemeğimizi getir de yiyelim, dedi.

Yuşa bunu duyunca birdenbire gördüklerini hatırladı:

– Çok tuhaf bir şey oldu, dedi. Hani iki denizin birleştiği yerde uyuyakalmıştık ya! İşte orada yemek için aldığımız tuzlanmış balığın canlanıp suya sıçradığını görmüştüm. Sana söylemeyi nasıl da unuttum. Bunu bana şeytan unutturdu, dedi.

Hazreti Musa, Yuşa'ya :

– Tamam işte, biz de bunu arıyorduk. İnsanların en bilgilisiyle balığın canlandığı noktada buluşacaktık. Haydi oraya dönüyoruz, dedi.

Bu iki nurlu insan geldikleri yoldan geri döndüler. Saatlerce süren yolculuğun ardından, balığın canlanıp denize düştüğü yere vardılar. Orada sahildeki bir kayanın dibinde elbisesine bürünüp yere uzanmış esrarengiz bir adamı fark ettiler. Bu, Hızır Aleyhisselâmdan başkası değildi. Hazreti Musa adama seslendi:

– Selamünaleyüm.

– Aleykümselam, dedi adam. Yüzündeki örtüyü kaldırıp doğruldu. Sonra da sözüne şöyle devam etti:

– Hayret doğrusu! Buralarda hiç kimse böyle selam vermez. Sen nereden öğrendin bunu?

– Ben Musa'yım. Allah'ın sevgili elçisi.

– İsrailoğullarına peygamber olarak gönderilen Musa mı?

– Evet, ben o Musa'yım. Yüce Rabbimizin sadece sana öğrettiği bilgilerden yararlanmaya geldim. Senin ilminden istifade edebilmek için sana arkadaş olabilir miyim?

– Benimle arkadaşlık yapmaya tahammül edemezsin ey Musa. Mahiyetini kavrayamadığın şeylere nasıl sabredebilirsin ki? Anlayamadığın şeyleri sormadan dayanamazsın. Evet, bende gerçekten Yüce Allah'ın sadece bana öğrettiği öyle şeyler vardır ki sen onları bilemezsin. Aynı şekilde sende de Allah'ın sadece sana öğrettiği öyle bilgiler de vardır ki onları ben bilemem.

Hazreti Musa Aleyhisselâm:

– Allah'ın izniyle beni sabırlı ve sana itiraz etmeyen biri olarak bulacaksın, dedi.

Hızır Aleyhisselâm, Hazreti Musa'ya şartını bildirdi:

– Benimle gelirsen, bir açıklama yapmadığım sürece bana bir şey sormayacaksın, hiçbir itirazda

bulunmayacaksın. Ancak bu şekilde bana arkadaşlık edebilirsin.

Musa Aleyhisselâm bu şartı kabul etti. Bunun üzerine arkadaşlıkları başlamış oldu.

Beraber yola çıkıp bir süre sahil boyunca yürüyerek konuştular. Az sonra kıyıdan hareket etmek üzere olan gemiye bindiler. Gemi sahipleri Hazreti Hızır'ı tanıdıkları için ücret almadılar. Gemi hareket ettikten bir süre sonra Hazreti Hızır Aleyhisselâm eline bir keser alarak ambar kısmına indi. Elindeki bu keserle geminin zeminindeki tahtaları sökmeye başladı. Derken gemide küçük bir delik açtı. Gemi delinince biraz su alıp yan tarafa yatık olarak gitmeye başladı. Hazreti Musa, gördüğü bu ilginç harekete dayanamayıp:

– Sen ne yaptın? Durup dururken senden ücret bile almayan bu insanların gemisini deldin. Gemidekilerin boğulmasını mı istiyorsun? Gerçekten çok yanlış bir iş yaptın, dedi.

Hazreti Hızır:

– Sana demedim mi, benimle arkadaşlığa sabredemezsin diye?

Hazreti Musa verdiği sözü hatırladı:

– Unuttuklarım yüzünden benim kusuruma bakma! Bana zor şartlar yükleme ve beni kınayıp azarlama, dedi.

Zira Hazreti Musa, Hızır Aleyhisselâma verdiği sözü gerçekten unutmuştu. Tam bu sırada Allah'ın hikmeti bir serçe kuşu gelip geminin kenarına konuverdi. Kuş, bu iki büyük insanın yakınına gelmişti. Bir süre bekleyip denize doğru uçtu ve gagasıyla bir damla su alıp tekrar havalandı. Az sonra da gözden kaybolup gitti. Hızır Aleyhisselâm bunun üzerine:

– Bak ey Musa, dedi. Allah'ın sonsuz ilmini şu denize benzetirsek, ikimizin bilgisinin toplamı, ancak kuşun aldığı bir damla su kadardır.

Bu sırada gemi kıyıya yanaştı ve iki kutsî yolcu gemiden inip tekrar sahil boyunca yürümeye başladılar. Bu sırada oralarda oynayan çocuklar gördüler. Hızır Aleyhisselâm çocuklardan birini tutup öldürdü.

Hazreti Musa buna çok üzüldü.

– Tertemiz, hiçbir suçu günahı olmayan çocuğu nasıl olur da öldürürsün. Doğrusu sen gerçekten çok kötü bir iş yaptın, dedi.

Hızır Aleyhisselâm, oldukça sakin bir ses tonuyla:

– Sana, benimle yolculuk etmeye tahammül edemezsin demedim mi?

Musa Aleyhisselâm, verdiği sözü hatırladı.

– Bundan sonra sana itiraz edersem, o zaman yolculuğumuz son bulsun, dedi.

Yine yollarına devam ettiler. Bir köye geldiler. Hem çok yorulmuş hem de acıkmışlardı. Köy halkından yiyecek istediler. Fakat o ne talihsizlik ki bu iki kutlu yolcuyu hiç kimse misafir etmedi. İki güzel insan, aç ve yorgun köyde dolaşmaya devam ettiler. Derken, yıkılmaya yüz tutmuş yan yatmış bir duvar gördüler. Hızır Aleyhisselâm bu duvarı eliyle düzeltti, tamir etti. Duvar eskisinden çok daha sağlam bir hâle geldi.

Hazreti Musa yine dayanamayıp merak içinde sordu:

– Bu köylüler bizi ne misafir ettiler ne de yiyecek verdiler. Durum böyleyken sen onlardan birinin yıkılmak üzere olan duvarını tamir ettin. Buna karşılık bir ücret almayacak mısın?

Hazreti Hızır, Musa Aleyhisselâmı tekrar uyardı:

– Sana, benimle yolculuk yaparken gördüklerine sabredemezsin. Ben bir açıklama yapmadan hiç soru sormayacaksın, dememiş miydim.

Hazreti Musa Aleyhisselâm, son derece nezaketli bir tavırla:

– Haksızlığa dayanamadım. Sözümü unuttum, lütfen kusuruma bakma, dedi.

Bunun üzerine Hazreti Hızır Aleyhissselam yaşadıklarını Hazreti Musa'ya açıklamaya başladı:

– Burada seninle arkadaşlığımız sona ermiştir. Anlayamadığın olayları sana şimdi açıklayayım: Geçtiğimiz yol üzerinde, sağlam gemilere el koyan zalim bir kral vardı. Gemi, rızkını zor kazanan birkaç yoksul kardeşe aitti. Onu delmekle gemiyi kusurlu hâle getirdim. Kralın adamları arızalı gemiye dokunmadılar. Sonuçta gemiyi zalimlerin elinden kurtardım. Böylece fakir gençlere yardımda bulundum. Onların iyiliğine de iyilikle karşılık vermiş oldum. Gençler daha sonra geminin o kısmını tamir ederek uzun yıllar onunla geçimlerini sağladılar.

Öldürdüğüm çocuğun annesi babası çok iyi kalpli ve dürüst insanlardı. Çocuk ise büyüdüğünde onları azdırıp yoldan çıkaracak, anasına babasına kötülük edecekti. Yüce Allah, o ana ve babaya acıdı. Benim bunu yapmamı diledi ve çocuğun şerrinden ana babasını korudu. Hem Cenab-ı Hak onlara daha hayırlı ve güzel ahlaklı bir evlat verecek.

Yan yatmış ve yıkılmak üzere olan bu duvar ise iki yetim çocuğa aitti. Duvarın altında, çocuklara ait babalarından kalma bir hazine vardı. Çocukların babası salih bir kişiydi. Evlatlarına miras olarak duvarın altına gömdüğü hazineyi bırakmıştı. Duvar

yıkılsaydı bu hazine ortaya çıkacaktı. Henüz küçük olan bu çocukların malı başkaları tarafından harcanacaktı. Rabbimiz, bu çocukların büyümesini ve kendi elleriyle hazinelerini çıkarmalarını diledi. Ben Rabbimin emriyle düzelttim duvarı. Böylece iki yetim çocuğa iyilik etmiş oldum. Gördüğün gibi ya Musa, bütün bunları kendi kafamdan yapmadım. Bunlar, Yüce Allah'ın emri ve bildirmesiyle oldu.

* * *

SADAKA

Şehrin kenar mahallesinde yaşayan fakir bir adam vardı. Adam, çoluk çocuğunu zor geçindirse de Allah'a şükreder sıkıntılarından dolayı hiç

şikâyetçi olmazdı. Bir gün yolda giderken karşısına kendisinden daha fakir bir yolcu çıktı. Üstü başı yırtık, perişan hâldeki bu adam, aslında Allah'ın görevli bir meleği idi. Yüce Allah, kulunu imtihan etmek için bir meleğini bu şekilde göndermişti fakir kulunun yanına. Muhtaç yolcu kılığındaki melek, bu fakir adama selâm vererek şöyle dedi:

– Bak kardeşim, ben bir yolcuyum. Yolda gelirken eşkıyalar önümü kesip mallarımı aldılar. Eziyet edip bu hâle getirdiler. Bakıyorum ki senin durumun da pek iyi sayılmaz. Ancak yine de yardımına ihtiyacım var. İmkânın varsa, Allah rızası için bana yardım et.

– Geçmiş olsun, dedi fakir adam üzülerek. Canınız sağ ya, buna şükredin. Daha kötüsü de olabilirdi. Elimden geldiğince size yardım ederim tabi.

Sonra da elini cebine atıp iki gümüş para çıkardı. Bunlardan birisi çoluk çocuğunun o günkü rızkı içindi. Diğerini durumuna çok acıdığı bu muhtaç yolcuya verdi. Sözün kısası parasının yarısını Allah rızası için bir ihtiyaç sahibine vermiş, onunla paylaşmıştı. Üstelik bunu yaparken daha büyük bir yardım yapamamanın ezikliği içinde:

– Kusuruma bakmayın, benim imkânım bu kadar. Allah sizin yâr ve yardımcınız olsun. Üzülmeyin,

her şey düzelir. Dünya malı bu bir gider bir gelir, deyip onu teselli etti.

Yolcu kılığındaki melek bu davranıştan çok memnun olmuştu. Fakir adama:

– Rica ederim, çok memnun oldum. Allah da sizden memnun olsun, malınızın bereketini artırsın. Bu fakir hâlinizle varlığınızın yarısını vererek servetinizi benimle paylaştınız. Daha ne yapacaksınız. Teşekkür ederim, kalın sağlıcakla, diyerek oradan uzaklaştı.

Bu defa da aynı şehirdeki en zengin adama gitti görevli melek. Ondan da aynı yardımı isteyecekti. Tam bu esnada zengin adam, saray gibi güzel evinde bir din görevlisiyle sohbet ediyordu. Kapıdaki hizmetlisi, yaralı bereli hâlde, yırtık pırtık elbiseli bir yolcunun kendisiyle görüşmek istediğini iletti. Zengin adam bu yolcunun içeri alınmasını emretti.

Selâm verip içeri giren bu garip adam, fakire ne söylediyse zengine de aynısını anlattı. Sonunda:

– Allah rızası için bana yardımcı olabilir misiniz, deyince zengin adam din görevlisine dönerek:

– Şunları görüyor musun hocam? Günde kaç tanesi gelir gider bunların. Hep de aynı şeyi söylerler,

dedi. Pek çok fakiri küçümsediği gibi onu da hor ve hakir gördü.

Din görevlisi, sohbet ettiği zengin adamın bu tavrından rahatsız olsa da olgun bir tavırla:

– Siz yine de Allah rızası için verin ki Allah da size versin, dedi.

– Zaten hiç birini boş çevirmiyoruz hocam, diye cevapladı. Bu söz ve tavırlarıyla gösterişe kaçıyor, âdeta verdiğini başa kakıyordu. Bu sırada kasasından bir kese çıkarıp kendini beğenir eda ile uzatarak:

– Al bakalım dilenci. İçinde tam yüz lira var. Bu kadarını kimse vermez, dedi.

– Allah razı olsun, Allah kazancınıza bereket versin, dedi garip yolcu. Lâkin ben dilenci değilim. Size baştan hâlimi anlatmıştım. Keşke böyle söylemeseydiniz.

– Baksana hocam, şu dilencilerin nankör ve bilgiç tavırları yok mu. Beni çileden çıkarıyor doğrusu, dedi. Sonra da bu garip yolcuyu küçümser sözlerle azarlayıp artık gitmesini istedi.

– Böyle yapmanız doğru değil, dedi din görevlisi. Adam gerçekten de doğru söylüyor olabilir.

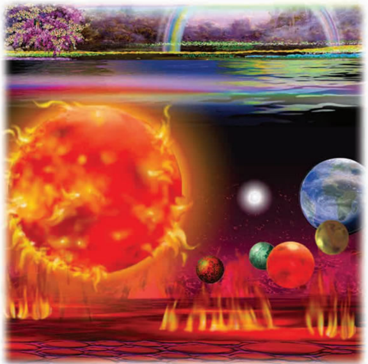
Vermeniz güzel ama başa kakmanız ve böyle konuşmanız sevabını azaltabilir. Unutmayın ki muhtaçlara verdikleriniz sanki Allah'a borç vermek gibidir. O, sizin ihtiyacınız olduğunda size bu borcu hakkıyla ödeyecektir.

Garip yolcu, bu sözleri işitirken kapıdan çıkmak üzereydi. Din görevlisini tasdik ederek:

– Evet, gerçekten de siz bana değil, Allah'a verdiniz. Hocamız doğru söylüyor, diyerek hızla oradan uzaklaştı.

Yüce Allah, böylece bir şehrin en fakiri ile en zenginini bu konuda imtihan etti. Sonunda fakir kulunun davranışından razı oldu ve o kulunu ödüllendirdi. Zengin adam bir değil yüz bin verse de aynı sevabı kazanamadı. Üstelik tavır ve davranışlarından dolayı Yüce Rabbinin hoşnutluğunu da elde edemedi. Çünkü yapılan iyiliğin sadece Allah rızası için yapılması Yüce Rabbimizin katında çok değerliydi.

* * *

ARAYIŞ

Bilirsiniz ki her gecenin bir sabahı, her kışın bir baharı vardır. Tabiatta kışın bir çeşit ölüm yaşayan varlıklar, ilkbaharda Allah'ın izniyle

yeniden hayata kavuşur. Toprağın altındaki hayvanlar uyanır, tohumlar çimlenip gün yüzüne çıkar. Kar çiçekleri boy gösterir, ağaçlar çiçek açar, etraf rengârenk güzelliklerle dolar. Bütün bunlar öldükten sonra dirilmenin bu dünyada bize gösterilen misalleridir.

Bir gün gelir ki Allah'ın izniyle kıyamet kopar. Yüce Allah, ilk insan ve ilk peygamber Hazreti Âdem'den en son insana kadar gelip geçmiş bütün insanları mahşer meydanında toplar. Burası, hayal edemeyeceğimiz kadar geniş bir alandır. Artık her insanın dünya hayatında yaptıklarının hesabını bir bir vereceği an gelmiştir. Öyle bir hesap günü ki iyilik ödülsüz kalmaz, kötülükler de cezasız kalmaz. Hiç kimseye de en küçük bir haksızlık yapılmaz.

Mahşer meydanı, ilk insandan kıyamete kadar gelen bütün insanları içine alacak kadar büyüktür. Bununla birlikte başka ilginç özelliklere de sahiptir. Mesela bu meydana çıkan bir insan, rahatlıkla diğer bütün insanlar tarafından görülür. Seslense, sesi bütün insanlar tarafından duyulur.

İnsanlar büyük bir heyecan ve endişe içinde bu hesabı beklerken bir ara güneş onlara iyice yaklaştırılır. Neredeyse sıcaktan insanların beyni kaynayacak hâle gelir. Elbette insanoğlu bu zorluklar karşısında

telaşa ve korkuya kapılır. İçten içe kendilerini kurtaracak birini ararlar. Bu, öyle biri olmalıdır ki Allah katında hatırı sayılsın, sözü geçsin, duası kabul olsun. Allah'ın çok sevdiği ve her dileğini kabul ettiği birini bulmaları lazımdır. Derken mahşerdeki bir grup insan aralarında konuşmaya başlar. Bu derde bir çözüm bulmak için şöyle derler:

– Niçin gidip sıkıntımızı Yüce Rabbimize anlatacak bir kurtarıcı aramıyoruz? Bize aracılık yapacak değerli birini bulmalıyız.

İçlerinden biri:

– Atanız Hazreti Âdem'e gidip O'ndan yardım isteyin, der.

Bunun üzerine bir grup insan hemen Âdem Aleyhisselâmın yanına gider ve O'na:

– Ey Âdem, sen hepimizin atasısın. Yüce Allah, seni kudret eliyle yaratıp kendi ruhundan üfledi. Melekleri dahi sana secde ettirdi. Seni cennetine yerleştirdi. Bizi mahşerin şu dehşet ve sıkıntısından kurtarması için Yüce Rabbine yalvarmaz mısın? Bize bu konuda bir aracılık yapar mısın, dileğinde bulunurlar.

Hazreti Âdem Aleyhisselâm, onların durumuna acır, ancak kendisini hesaba çekerek Rabbine karşı

kusur işlediğini söyler. Bu yüzden cennetten çıkarıldığını anlatır. Onlara, "Siz en iyisi Hazreti Nuh'a gidin." önerisinde bulunur.

Bunun üzerine hemen Tufan Peygamberi Hazreti Nuh Aleyhisselâmı bulurlar ve O'na:

– Ey Nuh! Yüce Allah senden "çok şükreden kul" olarak bahsetmişti bize. Şu mahşerin sıkıntılarından bizi kurtarması için Rabbimize dua eder misin? Bizim için bir aracılık eder misin, derler.

Hazreti Nuh da onların durumuna üzülür. Ancak, Yüce Allah'ın kendisine tanıdığı dua hakkını dünyada iken kullandığını açıklayıp:

– Siz, en iyisi İbrahim Peygambere gidin. Belki o size yardımcı olabilir, der.

Bunu duyunca hemen O'na giderler ve telaşla:

– Ey İbrahim! Sen Allah'ın dostu olan bir peygambersin. Allah katında duaların makbuldür. Bizim için dua et de mahşerin şu dehşet ve sıkıntılarından kurtulalım, derler.

Peygamberler elbette günah işlemezler. Lâkin Allah'ın büyüklük ve azametini düşünür, çok hassas davranırlar. Kendilerini hesaba çeker ve kusurlu görürler. Bu onların büyüklük ve değerini gösterir.

Hazreti İbrahim Aleyhisselâm da onlara yardımcı olamayacağını belirterek üzüntü içinde:

– Benim Rabbime karşı işlediğim kusurlarım var. Vay benim hâlime, diyerek kendini hesaba çeker. Sonra da onlara bir kurtuluş kapısı gösterir:

– Siz iyisi mi Musa Peygambere gidin. Ondan bir yardım isteyin, der.

Musa Aleyhisselâma giden topluluk:

– Ey Musa, Sen Allah'ın resûlüsün. O, seninle konuştu ve sana yüksek dereceler verdi. Bizim için Yüce Rabbine bir dua et de şu sıkıntılardan kurtulalım, der.

– Bu işin ehli ben değilim, der Hazreti Musa. Kendi hatalarından söz ederek bu dua ve aracılığa lâyık olmadığını izah eder. Sonunda onlara Hazreti İsa Peygambere gidip O'ndan yardım istemelerini tavsiye eder.

Hazreti İsa Mesih'in yanına koşan topluluk bir medet ve yardım umarak:

– Ey İsa! Sen Allah'ın resûlüsün. Yüce Allah'ın Hazreti Meryem'e ulaştırdığı bir "Ol!" emriyle babasız dünyaya geldin. Henüz beşikte iken Allah'ın lütfuyla konuştun. İnsanlara hakikati anlattın. Allah

sana şifalı bir nefes verdi, mucizelerle donattı. Şu hâlimize bak. Yüce Rabbine bu dertlerden kurtulmamız için bir dua et. Bize bu konuda bir aracılık ediver lütfen, derler.

Hazreti İsa Aleyhisselâm da üzüntü içinde onlara yardımcı olamayacağını belirtir. Allah'ın bu mahşer günündeki gazabından söz eder. Bu şefaatin kendisine ait olmadığını, asıl kendisinin şefaate ihtiyacı olduğunu belirtir. Sonra da onlara en büyük kurtuluş çaresini gösterir:

– En iyisi siz, Nebiler Sultanı Hazreti Muhammed'e gidin. O'ndan yardım isteyin, der.

Mahşer halkı, o kapıda da umduğunu bulamaz. Ancak, en güzel ve en doğru adresi öğrenir. Öyle birini bulurlar ki evrendeki her şey O'nun yüzü suyu hürmetine yaratılmıştır. Son bir ümitle iki cihan güneşi, Kâinatın Efendisi ve Nebilerin Sultanı Hazreti Muhammed'in yanına gelirler.

– Ey Muhammed! Sen Allah'ın en son resûlüsün. Yüce Rabbimiz, Senin gelmiş geçmiş bütün hatalarını bağışlamıştır. Bizim için Yüce Allah'a dua et. Bize bir aracılık ediver de şu çetin sıkıntılardan kurtulalım, derler.

İşte o zaman Hazreti Muhammed Aleyhisselâm

kalkıp arşın bulunduğu tarafa yürür. Bütün bir insanlığa şefkatle gerilerek secdeye kapanır. Rabbinin o güzel isimlerini anar. O'na hamdeder, O'nun karşısında âdeta iki büklüm olur. Secdeden başını kaldırmaksızın uzun müddet dua ve yakarışta bulunur.

Yüce Allah O'na:

– Ey Muhammed, başını kaldır. Bugün Sen ne istersen hepsi verilecektir. Şefaat iste şefaatin kabul edilecektir, buyurur.

Bunun üzerine peygamberlerin sonuncusu Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi vesellem) şu dilekte bulunur Yüce Allah'tan:

– Ey Yüce Rabbim, ümmetimi isterim! Ümmetimi bağışla! Ey Rabbim ümmetimi isterim, ümmetimi bağışla, diye yalvarıp yakarır.

Yüce Mevla bu duaları kabul eder ve O'na şöyle nida eder:

– Ümmetinden hesaba çekilmeyecek olanları en sağdaki cennet kapısından içeriye al.

Kainatın Efendisi de kilometrelerce genişlikteki bu büyük kapının önünde bekleşen ümmetini görür. Onları Allah'ın izniyle içeri alır.

* * *

BEREKETİN SIRRI

Çok eski zamanlarda Sakr isminde bir tüccar vardı. Kuru gıda ticareti yapar; buğday, arpa, nohut, mercimek gibi ürünleri alır satardı. Sakr, çok çalışır, fakat asla dünya malı için hırs göstermezdi.

Kazandığına razı olurdu. Üstelik onun herkes tarafından çok sevilen bazı güzel huyları vardı. Bir kere Sakr, çalıştırdığı işçilerinin hakkını onların alın teri kurumadan öderdi. Herkes ondan memnundu. Kimseye haksızlık yapmamaya özen gösterirdi. Öyle dürüsttü ki doğru konuştuğunda malı satılmayacak olsa bile, o dosdoğru olmaktan vazgeçmezdi. Kaybetme pahasına dahi asla en küçük bir yalan söylemezdi. Şartlar ne olursa olsun müşterisini asla aldatmazdı. Kısacası herkesin gıpta ettiği örnek bir tüccardı. Diğer esnaf arkadaşları dahil herkes onu çok severdi.

Sakr, sabırla ticarete devam etti. Zamanla işlerini ilerletti. Artık başka ülkelere de kervanlar dolusu mal satar hâle geldi. Büyük ticaretler yaptı. Sonunda Allah'ın lütfuyla zengin oldu. Gerçi onun asıl zenginliği ahlâkının güzelliği idi. Sadece müşterilerine değil bütün insanlara karşı güler yüzlü ve tatlı dilliydi. Bütün bu manevî zenginliğinin yanında para, mal, mülk yönüyle de zengin olmuştu. Gün geçtikçe ticareti bereketleniyor, başarısı arttıkça artıyordu.

Etrafındaki esnaf arkadaşları, onun işlerinin bu kadar bereketli olmasının temelinde yatan gerçeği çok merak ediyorlardı. Belki yanlış anlaşılır diye bu

durumu ona sormaya da çekiniyorlardı doğrusu. Bir gün içlerinden birisi:

– Ben, Sakr'a nasıl bu kadar zengin olduğunun sırrını soracağım, dedi. Merak ve heyecan içinde kalkıp Sakr'ın dükkânına gitti. Sakr, adamı güler yüzle karşıladı. Ona ikramda bulundu. Bir süre sonra adam, Sakr'a şöyle bir soru sordu:

– Efendim! Merakımı lütfen mazur görün. Size bir şey sormak istiyorum. Bu sadece benim değil, aynı zamanda bütün esnafların ve çevredeki diğer arkadaşların merak ettiği bir husustur. Bu kadar zengin olmanızın, işlerinizin bu denli iyi olmasının sebebini neye bağlıyorsunuz? Bu işin sırrı nedir Allah aşkına?

Sakr, gülümseyerek şöyle cevap verdi:

– Yıllardan beri terk etmediğim bir huyum vardır. Dükkânımı hep sabah erkenden açarım. Seher vakti geldiğinde benim dükkânım daima açıktır. Seherler günün en bereketli saatleridir. Bu saatlerde asla uyumam. Yatarken üzerime güneşin doğmamasına özen gösteriyorum. Şimdiye kadar bunu hiç aksatmadım. Zannediyorum bu hareketimden dolayı Rabbim ticaretimi bereketlendirdi. Sonunda beni böyle büyük servet sahibi yaptı. Bu tamamen

O'nun lütfudur. Önemli olan bu serveti yine O'nun yolunda kullanabilmektir. Sonuçta dünya malı hepsi de geçici değil mi kardeşim?

Adam, bu cevaba hayran kaldı. Demek bereketin sırrı böyle ince bir ayrıntının içinde gizliydi. Doğrusu alacağı dersi almıştı. Hemen gidip bu sırrı bütün esnaf arkadaşlarıyla paylaşmalıydı…

* * *

ÜÇ DÜĞÜM

Bir zamanlar uzak diyarlarda ibadetlerine çok düşkün bir genç yaşardı. Bu genç adam namazını özene bezene kılardı. Bilhassa seherlerde kalkıp

sabah namazını kılmayı asla ihmal etmezdi. Hatta daha erken kalkıp gece ibadeti yapmayı da çok arzu ederdi. İbadetin manevî lezzeti ruhunu iyice sarmıştı. Sarmıştı sarmasına ama onun yanında bu duruma çok üzülen biri vardı: Tabi ki o da şeytandı. Çünkü şeytan, bir kulun Allah'a yakınlaşmasını, O'nu sevip kulluk etmesini asla istemezdi. Zira şeytanın görevi insanları böyle bir güzellikten uzaklaştırmaktı.

Genç adam sabah namazına erkenden kalkmak, hatta gece yarısı namaz kılmak ve dua etmek istiyordu. Her zamanki gibi abdestli olarak sağ yanı üzerine yattı. Yüce Allah'a dua ederek gözlerini yumdu. O aklına böyle güzel şeyleri koymuştu, şeytan da aklına başka şeyleri koymuştu: Ne yapıp edecek, bütün maharetlerini kullanacak, bu gencin gece kalkmasını önleyecekti. Öncelikle vesvese vererek ona uykusunu tatlılaştırmak istedi. Bunun için:

– Uyu delikanlı uyu. Rahat uyu ve dinlen. Önünde çok uzun bir gece var. İyi dinlen ki sonra rahatça kalkabilesin. Hem daha çok erken, biraz sonra kalkarsın, diyerek âdeta onunla gece ibadeti arasında düğüm attı. Bu düğümü üst üste üç defa tekrarladı. Delikanlının hedefine ulaşması için bu

üç düğümü de çözmesi gerekiyordu. Ancak bu o kadar da kolay bir şey değildi. Acaba nasıl başaracaktı?

İyi niyetli ve azimli genç, şeytanın vesveseleriyle derin bir uykuya dalmıştı. Vakit de epeyce ilerlemişti. Biraz daha uyusa, geceyi geçirecek ve ibadeti kaçıracaktı. Hele sabah namazını da kaçırırsa hâli nice olurdu? Zaten bu endişelerle yatmış, sanki zihninde böyle bir saat kurmuştu. Bu düşüncelerle aniden yatağından fırladı.

– Hemen kalkmalıyım. Yoksa vakit geçecek, dedi. Bu şekilde delikanlı ilk düğümü çözmüş oldu. Hiç tembellik yapmadan gidip güzel bir abdest aldı. Abdest alınca ikinci düğüm de çözüldü. Sonra kıbleye yönelerek onu Rabbinin huzuruna götürecek seccadesine bindi. "Allahuekber!" diyerek namaza başladı. Böylece üçüncü düğümü de çözüp Yüce Mevla'nın huzuruna vardı.

Şeytan ise üzüntüsünden kahroldu:

– Asla pes etmeyeceğim. Belki bugün seni yenemedim. Lâkin en yakın zamanda bunun intikamını senden alacağım. Alamazsam bile kandıracak başka insanlar bulurum. Onları Allah'tan uzaklaştırmak için düğüm üstüne düğüm atarım, diyordu.

Genç adam ibadetini tamamlamıştı. Allah sevgisinden gözyaşları içinde O'nun adını anmış ve bütün insanlık için uzun uzun dua etmişti. Sonunda güneş doğdu. Artık bu gencin içi görevini yapmış olmanın huzuruyla doluydu. Kendisini alabildiğine dinç ve ferah hissediyordu. Üstelik, bunun meyvesini gün boyu da aldı. Çünkü seher vaktini ibadetle değerlendirdiği zaman o gün delikanlı için çok bereketli oluyordu.

* * *

ŞÜKÜR KÖŞKÜ

Uzak diyarlarda mutlu yuvasında hanımı ve çocuklarıyla birlikte yaşayan bir genç vardı. Her baba gibi o da evlatlarını çok seviyordu. Günlerden

bir gün henüz bebek denebilecek yaştaki en küçük çocuğu hastalandı. Gün geçtikçe sararıp soluyor, hastalığı günden güne artıyordu. Anne ve babası onun iyileşmesi için ne yaptılarsa fayda etmedi. Sonunda bu güzel çocuk vefat etti, ruhu cennetlere uçup gitti. Şefkatle dopdolu olan anne ve babasının gözleri yaşla doldu. Kalpleri mahzun oldu. Ancak hiç isyan etmediler. Bu bebeği onlara lütfeden Yüce Mevlanın taktirine razı oldular.

Çocuğun babası eşine şunları söyledi:

– Çok iyi biliyorsun ki bu bebek bize Allah'ın bir emanetiydi. Her şeyin yegâne sahibi, emanetini almak istedi ve aldı. Hem sabredersek ahiret aleminde bizim için bir şefaatçi olur. Üstelik Yüce Rabbimiz lütfedip bizi cennete alırsa orada onu sonsuza kadar sevme imkânımız olacak. Eğer biz Allah korusun cezalandırılsak o zaman belli zamanlarda evladımızı görmek için yine cennete gideceğiz. Allah'ın her takdirinde inananlar için mutlaka bir hayır vardır.

– Haklısın galiba, dedi bebeğin annesi. Hem cennette evlat sevmek herkese nasip olmaz. Her hatırası gözümün önünden gitmiyor. Rüyalarımda onunlayım. İnşallah orada mutludur. Hem Rabbimiz onu bizden daha çok seviyor. En iyisi biz evladımız için dua edelim.

Bu güzel davranış, Allah katında ne büyük kazançlara vesile oluyordu. Sonsuz ilim sahibi Yüce Allah bu çocuğun ölümünden sonra meleklere:

– Ey Meleklerim! Kulumun evladını, ciğerparesini elinden aldınız. Kulum bu durum karşısında ne yaptı, neler söyledi, diye sordu.

Melekler, Allah'ın her şeyi hakkıyla bildiğinin şuuru içindeydiler. Edeple şöyle dediler:

– Allah'ım! Bu kulun başına gelene sabretti. "Biz Allah'a aitiz. O'ndan geldik yine O'na döneceğiz." diyerek Sen'in takdir ettiğine razı oldu. Hamdetti ve Sana bağlılığını dile getirdi, dediler.

Yüce Allah aslında bütün kullarının her durumunu, geçmiş ve geleceğini çok iyi bilmektedir. Ancak bunu meleklerine göstermesi ve bizlere de ibret olması için sormaktadır. Meleklerin bu cevabına karşılık Yüce Mevla şöyle buyurdu:

– Bu kulum için cennette bir köşk yapın. Bu köşkün adını da 'Hamd (Şükür) Köşkü' koyun, buyurur.

* * *

ÜÇ YÜZ YIL

"Ben gideyim ki Ahmed gelsin, kâinata rahmet gelsin." diye müjdeyi verip gitmişti Hazreti İsa Aleyhisselâm. Şifalı nefesiyle Allah katından

mucizeler göstermiş, insanlara hak ve hakikati anlatmıştı. Görevini tamamlayınca da Yüce Allah, Hazreti İsa'yı göklere çıkarıvermişti. O dönemde hak din Hıristiyanlıktı. Lâkin Hazreti Mesih Rabbinin huzuruna gittikten sonra bu din yavaş yavaş unutulmaya başlamıştı. İnsanlar bir tek Allah'a inanmayı bırakıp eski cahilliklerine geri dönüyorlardı. Git gide putperestlik yaygınlaştı. İnsanların çoğu Allah'ı bırakıp elleriyle yaptıkları putları övmeye başladı. Krallar, dünya hayatının eğlencelerine daldı ve halka zulmetmeye başladı. Öyle zulümler başladı ki hiç kimse Allah diyemez, Hazreti İsa'dan ve Hazreti Meryem'den bahsedemez olmuştu. Öldükten sonra dirilmeye inanmıyor, hatta bunu savunanlarla alay ediyorlardı.

İşte Allah'ın dinine uymanın böylesine zor olduğu bir dönemde ülkenin birinde Dakyanus isimli çok zalim bir kral vardı. Dakyanus putlara tapar, Allah'a inananlara türlü eziyetler ettirirdi. Oysa sarayda bulunup ülke yönetiminde söz sahibi olan altı yiğit vardı ki bunlar Yüce Allah'a gönülden inanıyorlardı. Bu gençler, inançlarını gizliyor, mecburen ibadetlerini de gizlice eda ediyorlardı.

Gün geldi bu yiğitlerin bir tek Allah'a iman ettikleri anlaşıldı. Gerçeği öğrenen zalim Dakyanus,

iman eden gençleri çağırdı. İnançlarından hemen vazgeçmelerini, aksi takdirde işkence edip onları öldüreceğini söyledi. Genç yiğitler, Allah'ın bir ve benzersiz olduğunu açıkça anlattılar. Cansız bir puta saygı göstermenin yanlışlığını cesurca söylediler zalim kralın yüzüne. Üstelik ne olursa olsun asla dinlerinden dönmeyeceklerini açıkladılar. Gerçekten bu gençler Allah'a gönülden bağlanmışlardı. Allah da onların imanını artırmış, kalplerine güç kuvvet vermişti.

Dakyanus, sarayın tepkisinden çekinerek önceleri bu gençlere bir şey yapamadı. Ancak bu altı genç adam, daha fazla bu ortamda kalamayacaklarını biliyorlardı.

Bir gün sarayın içinden şehre açılan bir tünelden geçerek kaçmayı başardılar. Şehrin dışında büyük dağa doğru ilerlediler. Yolda, Allah'a inanan bir çobana rastladılar. Düşüncelerini ona da anlattılar. Çoban da Kıtmir isimli köpeğiyle birlikte onlara katılınca ekip tamamlanmıştı: Yemliha, Mekselina, Mislina, Mernuş, Debernuş, Sâzenuş ve Kefeştetayyuş. İman eden bu yedi genç, sadık köpekleri Kıtmir'i de yanlarına alarak dağın eteğindeki mağaraya girdiler. Orada hep birlikte şöyle dua ettiler: "Ey Yüce Rabbimiz, katından bize bir rahmet ver. Şu

davamızda doğruluk ve muvaffakiyet ihsan eyle bizlere."

Bu duadan sonra dinlenmek için mağaranın geniş dehlizinde uzandılar. Yüce Allah, sevdiği bu yedi kutlu insanı derin bir uykuya daldırdı. Mağaranın ağzı kuzeye bakıyordu. İçeriye güneş ışığı girmediği için dıştan bakılınca hiçbiri fark edilmiyordu. Köpekleri Kıtmir de mağara girişinde ayaklarını yaymış vaziyette duruyordu. Dıştan bakıldığında herkesin kolay kolay yaklaşamayacağı ürkütücü bir manzara vardı. Yüce Mevla, engin rahmetiyle onları korudu. O'nun lütfu ve mucizesiyle, mağaradakiler tam üç yüz yıl uyudular. Allah'tan bir rahmet eseri olarak, uzun süre yerde uyurken yanları ezilmesin diye bir sağa bir sola çevrilip durdular. Dıştan bakılsa neredeyse onların uyanık oldukları sanılırdı.

Üç yüz yıllık uykudan sonra bir gün ikindi vakti Allah'ın izniyle uyandılar. Üstleri kısmen toz ve topraktı. Uyandıklarında birisi sordu:

– Ne kadar uykuda kaldık biz?

– Bir gün ya da bir günden daha az dedi arkadaşı. Diğerleri:

– Ne kadar uyuduğumuzu ancak Allah bilir, dediler. Sonra aralarında şöyle bir konuşma geçti:

– Neyse, bunu bırakalım da karnımızı doyurmaya bakalım. Çok acıktık.

– Haklısın. Şu parayı alsın da şehre gitsin birisi. Hangi yiyecek hoş ve helâl ise ondan bize alsın.

– Şehre gidecek olanımız çok dikkatli olsun. Alabildiğine tedbirli davransın. Sakın bulunduğumuz yeri hiç kimseye bildirmesin. Yoksa kendilerine döndürmek için bize türlü eziyetler yaparlar.

Derken en cesur olanları parayı alıp şehre gitmek üzere yola çıktı. Arkadaşları onu dualarla uğurladı. Yemliha adındaki bu genç, yolda giderken birçok değişikliğe şahit oldu. "Aman Allah'ım diyordu, buralar nasıl da değişmiş böyle!" Bir günde bu kadar değişiklik nasıl olur. Harabeye dönen bir köy, yol kenarında bir mezar ve daha önce orada bulunmayan ağaçlar… Şehre yaklaştıkça iyice şaşırıp hayretler içinde kaldı. Yollar ve şehrin etrafı bir hayli değişmişti. Nihayet şehre girdi. Hayret ve şaşkınlığı artmaya devam ediyordu. Çünkü şehrin girişi, evler, insanlar çok değişik geliyordu ona. Üstelik insanlar arasında selâmın yayılması ne tuhaftı. Kimileri Hazreti İsa'nın mucizelerinden söz ediyor ve Hazreti Meryem'i anlatıyorlardı. Bu durum, Yemliha'nın bütün bütün zihnini karıştırmıştı. "Yoksa bu gördüklerim bir rüya mı?" diye düşünmeye başladı.

"Allah'ım sen bana yardım et." diye dua ediyordu içten içe. Ne olursa olsun tedbirli olmalı, latif davranmalı, kendini belli etmemeliydi.

Onların mağarada uyumaya başlamalarından sonra gitgide Hıristiyanlık yayılmıştı. Hatta din adamları, Hazreti İsa'nın muştuladığı son peygamberi anlatıyordu çevresindekilere. Son peygamber gelecek, Faran Dağları'nda zuhur edecek ve O'nun adı "övülmüş" anlamında Ahmed olacak diyorlardı. O'na uyanların insanların en hayırlısı olacaklarını haber veriyorlardı. Aslında bu haberler, Hazreti İsa'nın dünyada iken onlara verdiği müjdenin kulaktan kulağa dolaşmasıydı.

Yemliha, "Acaba yanlış bir yere mi geldim?" diye düşünerek şehrin adını sordu birisine. Bu isim doğruydu. Ancak hiçbir şey eskisi gibi değildi. Yıllarca yaşadığı bu şehirde o kadar çok şey değişmişti ki ekmek alacağı bir fırın bulamadı. Derken birine sorup fırına vardı. Arkadaşları için epeyce ekmek aldı. Ücretini ödemek için elindeki parayı fırıncıya uzattı. Fırıncı Yemliha'nın elindeki parayı görünce hayretler içinde kaldı. Onu baştan ayağa süzüp bu parayı nereden aldığını sordu. Onun doğru sözlerine de maalesef inanmadı tabi. Hatta onun bir define bulduğunu ve bunu gizlediğini zannetti. Hemen

ilgililere şikâyet etti. Derken Yemliha saray görevlileri tarafından yakalanıp hükümdarın huzuruna götürüldü.

Saraya gittiğinde iyice şaşırmıştı. Putperest bir hükümdar yerine Allah'a inanan biri vardı. Allah'ın lütfuyla putperestliğin yerini yeniden Hıristiyanlık almış, öldükten sonraki büyük dirilişe iman eden bir toplum ortaya çıkmıştı.

Yemliha, sarayda uzun süren sorgulamalardan geçti. Verdiği cevaplar o kadar ilginçti ki duyanları hayret içinde bırakıyordu. Bu sırada bir tarihçi de orada hazır bulunuyordu. Takvimler 437 yılını gösterirken o, 137 yılında olduklarını söylüyordu. Derken, bir gün önce başlarına gelen olayı anlattı. Tabi ona göre bir gün önceydi ve aslında üç yüz yıl önceki bir gün idi bu. Ona niçin saraydan kaçtıkları sorulduğunda şöyle dedi:

– Çünkü biz, bir olan Yüce Allah'a inanıyor, putları reddediyorduk.

Sonra arkadaşlarının isimleri soruldu ona. Tarihçi bu isimleri iyi biliyordu. Yemliha'nın bu isimleri sayması oradakileri şaşırttı. Anlattığı her şey, onların bildiklerini destekliyordu. Üstelik samimiyeti her hâlinden belliydi. Önceleri etrafındakileri

ikna etmede zorlanmıştı, ama sonunda Yemliha ve arkadaşlarının tam üç yüz yıllık bir uykudan uyandığı anlaşıldı. Mağara Ashabı'nın yaşadıkları dilden dile dolaşıyordu ve tarihçiler bu olayı çok iyi biliyordu. Lâkin bu gençlerin şehit oldukları sanılıyordu. Oysa Yüce Allah, öldükten sonra dirilme konusunda şüphelerin yayılmaya başladığı bir dönemde böyle ibretli bir hadise göstermişti insanlara. Tam üç yüz yıl uyuyan insanları, bir çeşit ölüm olan bu müthiş uykudan uyandırmıştı. Böylece, öldükten sonra dirilmenin gerçek olduğuna dair canlı bir işaret göstermişti onlara.

Yemliha'nın anlattıkları neticesinde başta kendisi ve hükümdar olmak üzere oradaki herkesin imanı kuvvetlendi. Olay, şehirdeki herkese duyuruldu. İnsanlar, bu durumun Kudreti Sonsuz Yüce Allah tarafından gösterilen bir mucize olduğunu anladılar. Herkes Yemliha'nın arkadaşları olan diğer kahramanları görmek istedi. Hep birlikte bütün halk mağaraya doğru yürüdü. Bu yiğitleri ve yanlarındaki sadık bekçi olan Kıtmir adlı köpeği bizzat görüp hayretler içinde kaldılar. Gözyaşları içinde bu mucizeyi gösteren Allah'a şükrettiler. Hem mağarada uyuyan bu kahraman gençlerin hem de onları görenlerin imanları bir kat daha arttı.

Bir ara Yemliha ve arkadaşları, mağaraya tekrar girdi. Yemliha, arkadaşlarına Allah'ın nimetlerini hatırlattı. Dualarının kabul edildiğini, aciz ve sıradan insanlar olmalarına rağmen bu büyük nimetin kendilerine verildiğini belirtti. Bütün bu nimetlere çok şükretmeleri gerektiğini söyledi. Hepsi de gözyaşları içinde Yüce Allah'a şükrettiler, secdeye kapandılar. Az sonra da hemen oracıkta Allah'ın takdiriyle aynı anda vefat ettiler. Bu durum hadiseyi görenlerin imanlarını daha da artırdı. Çünkü bu mucize kendilerine gösterilmiş ve bizzat gördükleri gençler daha sonra aynı anda sonsuz yolculuğa çıkarılmıştı. Bütün bu yaşananlar, o dönemdeki binlerce insana, o günden günümüze kadar gelenlere ve kıyamete kadar gelecek olan herkese büyük bir ibret tablosu olarak kaldı.

* * *

KONUŞAN İNEK

Küçük bir köyde yaşayan fakir bir adam vardı. Bu adam, çiftçilikle uğraşır, geçimini topraktan elde ederdi. Kara sabanıyla toprağı sürüp

tohum saçar, Allah ne verdiyse ürününü toplardı. Bir çift öküzün yanında sütü sağılan bir de ineği vardı. İneğin sütü evdeki çoluk çocuğuna ancak yetiyordu. Bunlardan başka bir gelir ve geçim kaynağı da yoktu.

Bir gün bu fakir köylünün sermayesi olan iki öküzden biri öldü. Adam tek öküzle ortada kalakalmıştı. Bu, onun için gerçekten büyük bir imtihandı. Acaba şimdi ne yapacaktı? Yavaş yavaş tek öküzle mi devam etseydi çalışmasına? Yoksa borçla da olsa bir öküz daha mı alsaydı? Düşündü taşındı ve sonunda kararını verdi. "Evdeki inek ne güne duruyor? Öküzün yanına onu da koşarım sabana, birlikte çalışırlar." diye mırıldandı. Sözde bu meseleyi hâlletmiş ve rahatlamıştı bir an için.

Düşündüğü gibi de yaptı. Hemen ertesi gün ineği sabana koştu. Tarlayı sürerken bir ara ineğin gücünü denemek istedi. Tıpkı bir deveye ya da ata biner gibi onun üzerine bindi. Oysa ineğin bünyesi adamı taşıyacak güçte değildi. Zorluklar altında çalıştırılan ve hatta binek olarak kullanılan inek, sütten kesilirse evdekilerin hâli ne olacaktı?

Tam bu sırada Allah'ın izniyle inek dile geldi. Sahibine doğru bakarak şöyle dedi:

– İnsaf et! Biz bunun için yaratılmadık ki!

İnekten gelen bu ses, adamı çok etkiledi. Hayretinden donakaldı. Ne diyeceğini bilemedi. Hatasının farkına vardı. Bu bir binek değil, sadece bir inekti. Adam o anda ineğe ağır işler yaptırmaktan vazgeçti. Yüce Allah, her varlığı bir ölçü ve hikmetle yerli yerinde yaratmıştı. İnsanoğlunun hizmetine sunulan öküzün, atın, ineğin ya da diğer hayvanların yaratılış gayeleri birbirinden farklıydı. Kimisinin gücünden; kimisinin etinden, sütünden; kimisinin de yününden ya da yumurtasından yararlanmak gerekiyordu.

* * *

FİL ORDUSU

571 yılından önceydi. Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, henüz dünyayı şereflendirmemişti. Ancak beklenen o kutlu doğuma az kalmıştı.

O zamanlar Mekke'ye pek çok ticaret kervanı geliyordu. Bunun en önemli sebebi, Kâbe'nin orada bulunmasıydı. Hazreti Âdem'den beri mukaddes değerini koruyan Kâbe, o dönemde de ziyaretçi akınına uğruyordu. Tarihin çeşitli dönemlerinde yer yer yıpranan Kâbe, Allah'ın izniyle, Hazreti İbrahim ve oğlu Hazreti İsmail tarafından yeniden inşa edilmişti. Tüccarlar Mekke'ye geldiklerinde hem ticaret yapıyor hem de Kâbe'yi ziyaret ediyorlardı.

Arabistan'ın güneyindeki Yemen ise o dönemde Habeşistan'ın hakimiyeti altındaydı.

Habeşistan kralı Necâşi, Yemen'e yeni bir vali tâyin etmişti. Ebrehe ismindeki bu vali oldukça zalim ve acımasız biriydi. Üstelik kıskançlık ve fesatla doluydu. Mekke'ye ticaret kervanlarının gitmesini ve Kâbe'nin çokça ziyaret edilmesini bir türlü çekemiyordu.

Ebrehe, ne yapıp edip Mekke'ye giden ticaret kervanlarını ve Kâbe ziyaretçilerini Yemen'e çekmek niyetindeydi. Bunu gerçekleştirmek için çabalayıp durdu. Ayrıca San'a şehrini de ticaret merkezi hâline getirmek istiyordu. Bunun için burada büyük bir kilise inşa ettirdi. Ancak kiliseye ilgi beklediği kadar olmamıştı.

Bu sırada Ebrehe'nin Kâbe'ye düşmanlık beslemesine tahammül edemeyen birkaç Arap da hislerine kapılıp kiliseye girdiler. Ebrehe'nin tutumuna karşılık vermek için kiliseye zarar verdiler. Bunu öğrenen Ebrehe, daha çok öfkelendi. Kâbe'yi yıkacağına, taş üstünde taş koymayacağına yemin etti. Hemen büyük bir ordu hazırladı. Ordunun içinde atların ve develerin yanı sıra çok sayıda fil bulunuyordu. Bu ordu âdeta bir fil ordusu gibiydi. En önde de büyük bir fil vardı.

Ebrehe, Kâbe'ye doğru kin ve öfkeyle ilerlerken maalesef karşısına çıkan pek çok insanı katlediyordu. Kimilerini de Mekke'ye girişte yanına rehber almak üzere esir ediyordu. Puta tapma cehaletinden bir türlü kurtulamayan Taif'liler de Ebrehe ile işbirliği yaparak ona katıldılar. Sözde bu şekilde tanrı edindikleri Lat'ı koruyacaklardı. Ebrehe'nin fillerle destekli kalabalık ordusunun karşısında hiçbir ordu dayanamadı.

Mekke'deki Kureyşliler bu gelişe bakarak Kâbe'nin yıkılacağına inanmaya başladılar. Ebrehe'nin ordusu Mekke yakınında çadırlarını kurdu. Kurar kurmaz da hemen çevreye saldırıp Mekkelilerin develerini yağmaladılar. Peygamber Efendimiz'in dedesi Abdülmuttalib'in iki yüz devesine de el konmuştu.

O zamanlar Abdülmuttalip Mekke'deki Kureyş Kabilesi'nin reisiydi.

Ebrehe, Mekke'ye bir elçi gönderdi. Bu elçi Abdülmuttalip ve Kureyşlilerin diğer ileri gelenleriyle görüştü. Onlara, Kâbe'yi tavaf etmeyi bıraktıkları takdirde insanlara saldırmayacaklarını söyledi. Sadece Kâbe'yi yıkmak için geldiklerini, kendileri ile savaşmayacaklarını bildirdi.

Abdülmuttalip, kalkıp bizzat Ebrehe'nin yanına gitti. Aralarında şöyle bir konuşma geçti:

– Ey Ebrehe! Senin yanına develerimi istemek için geldim. Onlar benim ve ailemin geçim kaynağı. Adamların, develerime el koymuşlar. İsteğim hemen onları bana geri vermen.

– Hayret! Seni ilk gördüğümde gözüme büyük bir şahsiyet olarak görünmüştün. Oysa sen Kâbe'nin korunmasını isteyeceğin yerde develerini kurtarmaya çalışınca doğrusu gözümden düştün. Ben, senin Kâbe'ni yıkmaya geldim. Sen hâlâ malının peşindesin.

Abdülmuttalip, kendisini küçümseyen Ebrehe'ye şu cevabı verdi:

– Ey Ebrehe! Ben develerin sahibiyim ve onları korumaya çalışıyorum. Kâbe'nin sahibi de elbet Kâbe'yi korur.

Abdülmuttalip, develerini alıp Kureyşlilerin yanına döndü. Onlara olup biteni anlattı. Hepsi de muhtemel bir saldırıya karşı Mekke'den ayrılıp dağlara çekildiler.

Sabaha karşı Ebrehe, Mekke'ye doğru ilerledi. Ordunun önündeki büyük fil, şehre yaklaşınca birdenbire yere çöküverdi. Kalkması için çok uğraştıkları hâlde bir türlü kalkmıyordu. Ellerindeki sivri aletleriyle fili zorla ayağa kaldırdılar. Ne kadar uğraştılarsa fil, Mekke'ye doğru gitmiyordu. Filin yönü başka tarafa çevrildiğinde koşuyor, Kâbe'ye doğru döndürüldüğünde bir adım dahi atmıyordu. Herkes bu olaya şaşırıp kaldı.

Bütün bunların Ebrehe ve ordusu için son bir ikaz olduğu hiç kimsenin aklına gelmiyordu. Tam bu sırada gökyüzünde bir kuş sürüsü belirdi. Bunlar Ebabil kuşlarıydı.

Kırlangıca benzeyen bu kuşları daha önce o yörede hiç kimse görmemişti. Kuşlar, gaga ve pençelerinde küçük kızgın taşlar tutuyorlardı. Bu taşlar son derece sert ve sıcaktı.

Kâbe'yi yıkmaya gelen ordunun üzerine geldiklerinde bu taşları bırakıverdiler. Üzerine taş düşen her asker olduğu yerde can verdi. Askerlerin çoğu

feci şekilde öldüler. Üstelik yolda kalanlar ve geriye dönmeye çalışanlar da helâk oldular. Onlardan birisi de ordu komutanı Ebrehe idi. Ebrehe kuşların hücumunda yaralanmış olarak San'a şehrine dönerken, yolda can verdi. Böylece hem çevre kabileler hem de bütün bir insanlık Kâbe'nin sahibinin Yüce Allah olduğunu çok iyi öğrendi.

Göklerin ve yerin tek hâkimi Yüce Allah'tır. O'nun orduları bazen karıncalardan olur, bazen sineklerden. Bazen de böyle kuşlardan. O'nun Kâbe'yi nasıl koruduğunu dinleyelim Yüce Kur'ân'dan:

"Rabbinin fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi?

Onların hile ve tuzaklarını boşa çıkarmadı mı?

Üzerlerine ebabili, sürü sürü kuşları salıverdi.

Bunlar, onlara pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı.

Derken onlar, kurt yeniği ekin yaprağına çeviriliverdi."

* * *

SÖZLÜK

asi: İsyan eden, karşı gelen, itaatsiz.

bünye: Vücut, kurulmuş yapı.

dehliz: Üstü kapalı, dar ve uzun geçit.

ganimet: Savaşta düşmandan ele geçirilen her türlü taşınabilir mal (at, silah, para vs.)

gazap: Öfke, kızgınlık.

hamd: Allah'a karşı duyulan memnuniyet ve sevincini O'na şükrederek ve O'nu överek bildirmek.

haşir: Kıyametten sonra bütün insanların Allah tarafından bir yerde toplanmaları.

ibret: Uyanmaya, gerçeği görmeye sebep olan ders.

kabile: Bir soydan türemiş olan ve bir reisin yönetiminde yaşayan topluluk. Aşiret. Oymak.

Kevser: Cennette bulunan ve içenlerin bir daha susuzluk hissetmeyeceği kutsal ırmak ya da havuz.

kıyamet: Dünyanın sonu. Ölenlerin yeniden dirilip mahşer meydanında toplanacakları zaman.

Mesih: Hazreti İsa'nın diğer adı.

tandır: Yere çukur kazılarak yapılan küçük fırın.

vesile: Sebep, vasıta.